

ANÀLISI

Francesc Homs i Molist

Diputat de CiU

Concert i prou d'autogols!

Cau la màscara del finançament. Així titulava el Sr. Josep Huguet (ERC) en aquesta mateixa tribuna un article on, per no perdre el costum, se centrava en CiU i l'Artur Mas, i no a explicar què ha fet el govern tripartit o què proposen per al futur. Era un article més propi de qui actua des de l'oposició. S'entén, però, que un any després d'aquell "estratosfèric" acord de finançament que ell mateix va validar s'estimi més criticar CiU que passar comptes. Compreneu la buidor que deu sentir el conseller Huguet mirant la caixa de la Generalitat. Perquè aquest és el debat que s'hauria de tenir el coratge d'assumir: quina és l'herència en matèria de finançament després de dues legislatures de tripartit, i què es proposa per als propers anys. Anem a pams.

Votacions d'esmenes a l'Estatut el 29 de juliol del 2005 en la comissió del Parlament ■ ARXIU

En primer lloc. Pel que fa al tema de l'Estatut i el pacte Mas-Zapatero, ja és trist que el Sr. Huguet encara estigui encallat en això. Passa que en aquest terreny el Sr. Huguet actua, com ja vaig tenir ocasió de demostrar-li fa més d'un any, amb una volguda desmemòria. Resulta –i és ben senzill de contrastar– que, tal com va quedar l'Estatut finalment en matèria de finançament, s'anava més enllà del que proposava el text del tripartit (ERC inclosa) abans del 30 de setembre de 2005.

Podria posar molts exemples concrets, com en el cas de les funcions de la comissió mixta, de la cistella d'impostos, de la dependència de la Lofca, del Consorci Tributari (que, per cert, per llei s'havia de crear abans de l'agost de 2008, i ara ni se'n parla!), o de la mateixa disposició sobre les inversions en infraestructures. Però encara resulta més inexplicable aquest acarnissament pel pacte Mas-Zapatero si tenim present que el dia 29 de juliol de 2005 ERC va votar al Parlament de Catalunya –tot i poder fer majoria amb CiU– contra el concert econòmic, i es va

"Per disposar de concert no cal reformar l'Estatut ni la Constitució"

quedar al costat del PSC i del PP. Si d'alguna cosa a estones em lamento en tot el procés estatutari és d'haver contribuït a tirar endavant el famós dia 30 de setembre un text que, tot i ser mitificat, el cert és que no incloïa el concert com a tal. Sempre ho portaré clavat.

En segon lloc. El Sr. Huguet ens hauria d'explicar on és la pluja de milions que fa un any ens van anunciar amb motiu de l'acord de finançament. Podria recuperar un "brillant" article publicat el desembre passat en una revista del seu departament on s'afirmava que gràcies al nou model de finançament i a la disposició addicional tercera "es reduïa la xifra del dèficit fiscal entre un 24 i un 30% –uns 4.560 milions d'euros–, passant, en termes relatius al PIB, del 10% al 5,3-7,2%".

Però la realitat és dura. Davant d'aquests "guanyos històrics", ara resulta que des del departament

que dirigeix el Sr. Huguet s'ha fet una circular on textualment es diu que "per aquests mesos de juliol i agost no es podran atendre pagaments de cap tipus i, per tant, no hi haurà liquidació d'incentius ni pagaments a proveïdors". La mateixa Cambra de Barcelona ha fet aquest mes de juny una primera estimació que hauria de deixar vermell al Sr. Huguet: "El guany aconseguit és per al 2010 un 8,3% inferior a l'estimació inicial, segons els pressupostos", i no cal ni imaginar què ens passarà quan disposem de la corresponent liquidació. Per cert, aquests darrers dies hem sabut que el deute de la Generalitat no troba comprador. De fet, el bo de la Generalitat a 10 anys cotitza en aquests moments al mateix nivell que el Perú! I l'explicació que donen els mercats internacionals és que l'actual Generalitat no ofereix prou confiança. Aquesta és l'herència que ens deixa el tripartit. Aquest és el resultat d'aquella clau que ERC va exhibir ostentament i que ara no li coneixen ni la forma.

I en tercer lloc. Cap on hem de tirar. És evident

que la sentència del Tribunal Constitucional ratifica la via morta on els governs socialistes i del tripartit han deixat l'Estatut durant aquests quatre anys. Sorpren que ara alguns se'n lamentin, però només cal llegir algun dels dictàmens del Consell de Garanties Estatutàries dels últims mesos: el menyspreu per a l'Estatut ha estat sistemàtic. Per remeiar-ho, el Sr. Huguet ara diu molt de passada i sense argumentar-ho que l'Estat català és l'únic horitzó possible per posar fi a l'espòli fiscal. Resulta sorprenent: això el Sr. Huguet no ho deia fa set o vuit anys? Per què ERC ens ha fet fer aquesta excursió per l'horitzó socialista i espanyol, posant el Sr. Montilla –el de les 62 esmenes contra l'Estatut del 30 de setembre!– de president de la Generalitat? Jo francament no ho entenc, ni ho entendre mai. I, a hores d'ara, ja m'és ben igual.

El que cal és apostar de debò per l'horitzó de posar fi a l'espòli fiscal que patim a Catalunya. I sobretot saber-hi anar. I fer les coses ben fetes, que vol dir generar confiança i no enganyar el personal amb pluges de

milions inexistents. El concert econòmic ha de ser l'objectiu en aquest terreny, emparat en l'exercici inalienable del dret a decidir del poble de Catalunya. Cal saber que tècnicament per disposar de concert no es necessita ni reformar la Constitució ni l'Estatut. Sortint de la Lofca n'hi hauria prou per articular un finançament propi per a Catalunya. És oportú recordar que la llei del concert econòmic del País Basc és de 1981, després de sortir de la Lofca el 1980, tot i haver perdut el 1978 les esmenes que demanaven que el concert es garantís a la Constitució.

Cal, això sí, voluntat i força política. Seria bo que a la propera legislatura els nacionalistes de CiU no ens tornéssim a trobar sols defensant el concert econòmic, com ja va passar l'estiu de 2005. De moment, però, un pronòstic: el PSC, el PP i ERC se centraran en les properes setmanes a desqualificar la proposta del concert econòmic. Amb arguments diferents diran el mateix: no al concert. I jo modestament i assumint l'autocrítica corresponent els demano: prou d'autogols, si us plau!